

11

Než jsem se stala matkou, možná mi unikalo, jak jsou dívky milovány. Mám tím na mysli, jak je dovedeme milovat. Slyšela jsem o skrytých silách, které činí matky všemocnými, četla jsem v novinách o ženě, která nadzvedla holýma rukama auto, aby zpod něj vytáhla svou dceru, četla jsem o ženě, která celé dva dny svírala svou malou dcerku v náručí na prkně ve vlnách oceánu, četla jsem o ženě, co zabila člověka, který ublížil její dceři, a věděla jsem, že mateřská láska může být divoká a nespoutaná, ale cestu každodenní lásky jsem nechápala. A pak jsem to pochopila. Narodila se mi Lea a já to pochopila.

Jen jednou jedinkrát jsem vůči ní použila násilí. Velmi silně jsem ji chytila za paži, dokud jsem si neuvědomila, že přesně o to mi šlo, způsobit jí bolest; zaútočila jsem na ni, aniž bychom ona nebo já mohly říct, že šlo o útok. I v tomhle jsem nás obelstila. Ale hrozně mě tenkrát vytočila. Odmítla si sednout na stoličku ve vaně, abych jí mohla vyčistit zoubky, vstala a znovu se posadila a vstala a vylezla z vany, smála se a brebentila: „Nejdřív čurat“, „nejdřív vodu“, „víc vody.“ „Tak dost!“ zakřičela jsem, „to by stačilo!“ a pevně jsem jí sevřela paži. A podívala jsem se jí do očí a vykřikla – sama jsem byla překvapena zvukem

toho křiku – „Končíme! Stačí! Jestli chceš, abych ti vyčistila zoubky, pojď sem, hezky se posad', otevři pusu a počkej na mě. Rozuměla jsi?! Chápeš?!“ Nehýbala se. Ještě chvíli tak stála bez dechu, aniž otevřela ústa. Zeptala jsem se znovu, celá konsternovaná: „Rozumělas mi?!“ A ona se posadila, přikývla a pomalu otevřela pusinku. Ale když jsem usedla naproti ní s kartáčkem v ruce, znovu našpulila rty, natáhla ruku, pohladila mě po tváři a řekla: „Ale nejdřív chci vidět tvoje oči.“ A tehdy jsem si uvědomila, že moje dcera ví, kdy jsem mimo, a vždycky bude vědět, jak mě přivolat zpátky.